

SZILÁGYI-NAGY ILDIKÓ

A szántás

- Ide a traktor nem fér be, legfeljebb a kicsi. De kicsi sincsen már senkinek, mert a Bandi is eladta, hogy ne kelljen annyit menni szívességből szántani. A fiam megszántaná, de ahhoz az ekét meg kéne hegeszteni - szemlélte Béla Ani kertjét, miután a derékig érő sített elhordták.

- Gondolja, hogy kell szántani?

- Hát, ebbe a betonkemény talajba akarja vetni a répát? Legalább egyszer.

- Mindenképpen elég lenne egyszer. Nem kell annyit molesztálni a talajt. Csak az a baj, hogy a szántás akkor nem elég, csak durván felforgatja a földet, aztán meg kereshetek valakit, aki utána talajmarózza meg boronálja - aggodalmaskodott Ani, mert évek óta a forgatás nélküli talajművelést gyakorolta.

- Talajmaróm a traktorhoz az van. Csak két éve kölcsönadtam, aztán nem kaptam vissza.

- De most tavasz van, talajmarózni ősszel kell, nem? - rágódott tovább Ani a témán.

- Lehet azt mindig!

- De nem áldásos.

- Hát áldásosnak nem áldásos.

- És ha csak felrotálnánk?

- Az ugyan az, kicsi babám. A rotakapa egy kis talajmaró. Van rotakapája?

- Volt, de a mostohagyerekeim elvették, merthogy az ő örökségük.

- És mit csinálnak vele?

- Semmit. Be se tudják indítani. A szénát a szalmától nem tudják megkülönböztetni, nemhogy földet műveljenek!

- Nem, hogy eladták? Arra kellett nekik.

- Ja, biztos. De hiányzott belőle az olajleeresztő csavar.

- Hova lett?

- Kölcsönadtam a Dávidnak. Hogy ugyanolyat csináltasson az övébe.

- Melyik Dávidnak?

- Hát a Jutka szeretőjének.

- Ja. És nem hozta vissza?

- Pont már nem volt meg a kapám. Nem tudtam volna mit kezdeni vele.

- A Macska Gyula bácsi megrotálná szépen. Régen nagy szántó volt az öreg. Minden nőnél ő szántott. Még ma is, hetvenkilenc éves, fölül a traktorra, de nem szánt. Kisebb kerti munkákat vállal azért. Nagy nőcsábász volt az öreg! - nevetett Béla.

Ani a zsebéből előhúzott négy Párizsi kockát.

- Kér egy csokit? - és máris kettőt Béla kezébe adott.

- Ismeri az Annus nénit meg a Nusi mamát? A maga utcájában laktak - fogott bele Béla, és közben az apró csokit bontogatta óriási kőműves kezeivel. Egyszerre vette a szájába a két Párizsi kockát.

- Melyikben? Annyi helyen laktam már.

- A Kossuthban. Az Annus néni, akihez a Fecó meg a többi alkoholista inni járnak. Méri ki nekik a bort meg a pálinkát. Szép pofájú asszony még most is. Nyolcvankét éves, de úgy néz ki, mit egy hatvanéves. Az alakja is jó.

- Ő az utcabizalmi, nem?

- Mi az az utcabizalmi? - kérdezte Béla.

- Amikor valami önkormányzati teendő vagy ügy van, akkor hozzá lehet fordulni, vagy ő begyűjti az infót a lakóktól.

- Azt nem tudom. A Nusi mama meg ott lakik tőle két házra. Legjobb barátnők voltak, de a szántáson mindig összekaptak. A Nusi mama háza csak cselédház volt, nem járt vele telek. Az Annus néniéhez meg hátul nagy kert járt, és a Gyula bácsi minden éven ment szántani. Ilyenkor a Nusi mama majd megbolondult az irigységtől, hogy azok ketten mit csinálnak bent a házban olyan sokáig.

- Az Annus néni szeretője volt?

- Minden nőnek a szeretője volt, kicsi babám, akinek szántott. Szexszel fizettek a nők.

- Szántás után lefeküdt minden nővel? - csodálkozott Ani.

- Igen, de volt, akivel előtte is. Például az Annus nénivel is. Szép férfi volt ám a Macska Gyula bácsi. A Nusi mamának is tetszett nagyon!

- De bosszantotta, hogy ő nem kaphatta meg?

- Dehogynem. Ő is megkaphatta. A Gyula bácsi úriember volt, nem utasította vissza az asszonyok közeledését.

- Férje nem volt a Nusi mamának?

- Az Annus néni férje már régen meghalt. A Nusi mamának volt. De nem volt otthon. A tanyába is láttam, amikor jött szántani a Roza mamához, persze amikor gyerek voltam, akkor még nem volt mama, hanem szép asszony volt, hogy a Roza mama nagyon kivirult aznap, amikor jött a szántás.

- Haragudtak egymásra ezek a nők?

- Dehogyis haragudtak! Megbeszélték aztán hogy „így a Gyulánk, meg úgy a Gyulánk”, kivel mit csinált az ágyban. A Nusi mama nagyon fűjt az Annus néniére, de aztán megbékélt. Ez csak olyan szezonális érzelmi zavar volt. Vagy hogy is szokta maga mondani, kicsi babám?

- Ilyesmi - mosolygott Ani -, de az más. Szezonális affektív zavar a depresszió egy formája. A féltékenység, a düh és a gyűlölet nem depresszió. Akkor mi legyen a kerttel? - terelte vissza Ani a szót a saját

földjére. Szeretett volna zöldségest, és végre reményt is látott, hogy a termést is ő szüretelje le, nem úgy, mint némelyik albérletében. Volt, ahol a tulajdonos megvárta, míg megmetszi a gyümölcsfákat és elindítja a veteményest, és utána mondta föl a szerződést.

- Felrotálom én szívesen, kicsi babám.

- És mi lesz a fizetség? - kérdezte Ani, és látta, hogy erre Béla egyik belső szeme sarka finoman felfelé emelkedik. Bélát hajszálnyit aszimmetrikus szemei, barna bőre, szőke haja, izmos teste és szelíd természete tette népszerűvé a faluban az asszonyok körében. Ani már tudta, bal szeme sarkának felfelé emelkedése pajzán gondolatokat jelez.

- Azt majd meglátjuk. Jó lesz így?

- Majd meglátjuk - válaszolta Ani, és ennyiben maradtak.